Dokument ten służy wyłącznie do celów informacyjnych i nie ma mocy prawnej. Unijne instytucje nie ponoszą żadnej odpowiedzialności za jego treść. Autentyczne wersje odpowiednich aktów prawnych, włącznie z ich preambułami, zostały opublikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej i są dostępne na stronie EUR-Lex. Bezpośredni dostęp do tekstów urzędowych można uzyskać za pośrednictwem linków zawartych w dokumencie

►**B**

DECYZJA RAMOWA RADY 2004/757/WSiSW

z dnia 25 października 2004 r.

ustanawiająca minimalne przepisy określające znamiona przestępstw i kar w dziedzinie nielegalnego handlu narkotykami

(Dz.U. L 335 z 11.11.2004, s. 8)

zmieniona przez:

		Dziennik Urzędowy		
		nr	strona	data
►**M1**	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2103 z dnia 15 listopada 2017 r.	L 305	12	21.11.2017

▼B

DECYZJA RAMOWA RADY 2004/757/WSiSW

z dnia 25 października 2004 r.

ustanawiająca minimalne przepisy określające znamiona przestępstw i kar w dziedzinie nielegalnego handlu narkotykami

Artykuł 1

Definicje

Do celów niniejszej decyzji ramowej przyjmuje się następujące definicje:

▼M1

1) „narkotyk” oznacza którąkolwiek z następujących substancji:

   a) substancję objętą zakresem stosowania Jednolitej konwencji Narodów Zjednoczonych o środkach odurzających z 1961 r., zmienionej protokołem z 1972 r., lub Konwencji Narodów Zjednoczonych o substancjach psychotropowych z 1971 r.;

   b) wszelkie substancje wymienione w załączniku;

▼B

2) „półprodukty” oznaczają wszelkie substancje wymienione w prawodawstwie wspólnotowym, powodujące konieczność wykonania obowiązków nałożonych przez art. 12 Konwencji Narodów Zjednoczonych o zwalczaniu nielegalnego obrotu środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi z dnia 20 grudnia 1988 r.;

3) „osoba prawna” oznacza wszelkie podmioty prawne mające taki status na mocy właściwego prawa krajowego, z wyjątkiem państw lub innych instytucji publicznych wykonujących jego suwerenne prawa oraz organizacji;

▼M1

4) „nowa substancja psychoaktywna” oznacza substancję w formie czystej lub w formie preparatu nieobjętą zakresem stosowania Jednolitej konwencji Narodów Zjednoczonych o środkach odurzających z 1961 r., zmienionej protokołem z 1972 r., ani Konwencji Narodów Zjednoczonych o substancjach psychotropowych z 1971 r., lecz mogącą stwarzać zagrożenia dla zdrowia lub zagrożenia społeczne podobne do zagrożeń stwarzanych przez substancje objęte zakresem stosowania tych konwencji;

5) „preparat” oznacza mieszaninę zawierającą jedną lub kilka nowych substancji psychoaktywnych.

Artykuł 1a

Procedura włączania nowych substancji psychoaktywnych do definicji narkotyku

1. Na podstawie oceny zagrożeń lub połączonej oceny zagrożeń przeprowadzonej zgodnie z art. 5c rozporządzenia (WE) nr 1920/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady ([1]) i zgodnie z kryteriami określonymi w ust. 2 niniejszego artykułu Komisja bez zbędnej zwłoki przyjmuje akt delegowany zgodnie z art. 8a dotyczący zmiany załącznika do niniejszej decyzji ramowej w celu dodania do niego nowej substancji psychoaktywnej lub nowych substancji psychoaktywnych i określenia, że nowa substancja psychoaktywna stwarza lub nowe substancje

([1]) Rozporządzenie (WE) nr 1920/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie Europejskiego Centrum Monitorowania Narkotyków i Narkomanii (Dz.U. L 376 z 27.12.2006, s. 1).

▼M1

psychoaktywne stwarzają poważne zagrożenia dla zdrowia publicznego oraz, w stosownych przypadkach, poważne zagrożenia społeczne na poziomie Unii oraz że zostaje ona włączona lub zostają one włączone do definicji narkotyku.

2. Prowadząc rozważania co do przyjęcia aktu delegowanego, o którym mowa w ust. 1, Komisja uwzględnia to, czy skala używania lub wzorce używania nowej substancji psychoaktywnej oraz jej dostępność i potencjał rozpowszechniania w Unii są istotne i czy szkody zdrowotne spowodowane używaniem nowej substancji psychoaktywnej związane z jej toksycznością ostrą lub przewlekłą oraz ryzykiem jej nadużywania lub właściwościami uzależniającymi są groźne dla życia. Szkody zdrowotne są uważane za groźne dla życia, jeżeli nowa substancja psychoaktywna może spowodować śmierć lub śmiertelny uraz, ciężką chorobę, ciężkie upośledzenie fizyczne lub psychiczne, lub znaczne rozprzestrzenianie się chorób, w tym transmisję wirusów krwiopochodnych.

Ponadto Komisja uwzględnia to, czy szkody społeczne wyrządzone przez nową substancję psychoaktywną jednostkom i społeczeństwu są poważne, a zwłaszcza czy wpływ nowej substancji psychoaktywnej na funkcjonowanie społeczeństwa i porządek publiczny obejmuje zakłócanie porządku publicznego lub agresywne, lub antyspołeczne zachowania powodujące szkodę dla użytkownika, lub innych osób, lub zniszczenie mienia, lub czy działalność przestępcza, w tym przestępczość zorganizowana, związana z nową substancją psychoaktywną jest systematyczna, lub wiąże się z uzyskiwaniem znacznych, nielegalnych dochodów, lub generowaniem wysokich kosztów gospodarczych.

3. Jeżeli w ciągu sześciu tygodni od daty otrzymania sprawozdania z oceny zagrożeń lub sprawozdania z połączonej oceny zagrożeń sporządzonego zgodnie z art. 5c ust. 6 rozporządzenia (WE) nr 1920/2006 Komisja uzna za niepotrzebne przyjęcie aktu delegowanego włączającego nową substancję psychoaktywną lub nowe substancje psychoaktywne do definicji narkotyku, przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie zawierające uzasadnienie.

4. W odniesieniu do nowych substancji psychoaktywnych dodanych do załącznika do niniejszej decyzji ramowej państwa członkowskie, które jeszcze tego nie uczyniły, wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do stosowania przepisów niniejszej decyzji ramowej do tych nowych substancji psychoaktywnych jak najszybciej, lecz nie później niż sześć miesięcy po wejściu w życie aktu delegowanego zmieniającego załącznik. Niezwłocznie powiadamiają o tym Komisję.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej decyzji ramowej lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Sposób dokonywania takiego odniesienia określany jest przez państwa członkowskie.

Artykuł 1b

Krajowe środki kontroli

Nie naruszając zobowiązań nałożonych na państwa członkowskie na mocy niniejszej decyzji ramowej, państwa członkowskie mogą utrzymać lub wprowadzić na swoim terytorium wszelkie krajowe środki kontroli, jakie uznają za stosowne w odniesieniu do nowych substancji psychoaktywnych.

▼B

Artykuł 2

Przestępstwa związane z nielegalnym handlem narkotykami i półproduktami

1. Każde Państwo Członkowskie podejmuje niezbędne środki w celu zapewnienia karalności następujących czynów popełnionych umyślnie i bez upoważnienia:

a) produkcja, wytwarzanie, sporządzanie wyciągów, przygotowanie, oferowanie, proponowanie sprzedaży, rozprowadzanie, sprzedaż, dostarczanie na wszelkiego rodzaju warunkach, pośrednictwo, wysyłka, przesyłanie w tranzycie, przewożenie, przywóz lub wywóz narkotyków;

b) uprawa maku lekarskiego, krzewu koka lub rośliny konopi;

c) posiadanie lub nabywanie narkotyków dla prowadzenia działań wymienionych w lit. a);

d) wytwarzanie, przewóz lub rozprowadzanie półproduktów, wiedząc, że mają one być użyte do celów nielegalnej produkcji lub wytwarzania narkotyków.

2. Niniejsza decyzja ramowa nie obejmuje czynów opisanych w ust. 1, gdy ich autor realizuje je w celu konsumpcji własnej w sposób określony w prawie krajowym.

Artykuł 3

Podżeganie, pomocnictwo oraz usiłowanie popełnienia przestępstwa

1. Każde Państwo Członkowskie podejmuje niezbędne środki w celu penalizacji podżegania, pomocnictwa lub usiłowania popełnienia jednego z przestępstw, o których mowa w art. 2.

2. Państwo Członkowskie może wyłączyć spod odpowiedzialności karnej usiłowanie oferowania lub przygotowania narkotyków, o których mowa w art. 2 ust. 1 lit. a), oraz usiłowanie posiadania narkotyków, o których mowa w art. 2 ust. 1 lit. c).

Artykuł 4

Kary

1. Każde Państwo Członkowskie podejmuje środki niezbędne w celu zapewnienia, aby przestępstwa określone w art. 2 i 3 podlegały skutecznym, proporcjonalnym i odstraszającym sankcjom karnym.

Każde Państwo Członkowskie podejmuje środki niezbędne do tego, aby przestępstwa określone w art. 2 podlegały karze pozbawienia wolności, której górna granica mieści się w przedziale od 1 roku do 3 lat.

2. Każde Państwo Członkowskie podejmuje środki niezbędne do tego, aby przestępstwa określone w art. 2 ust. 1 lit. a), b) i c) podlegały karze pozbawienia wolności, której górna granica mieści się w przedziale od 5 do 10 lat w następujących przypadkach:

a) przestępstwo dotyczy dużych ilości narkotyków;

▼B

b) przestępstwo dotyczy tych narkotyków, które powodują najwięcej uszczerbku dla zdrowia lub które spowodowały znaczną szkodę dla zdrowia pewnej liczby osób.

3. Każde Państwo Członkowskie podejmuje niezbędne środki w celu zapewnienia, by przestępstwa, o których mowa w art. 2, zagrożone były karą pozbawienia wolności, której górna granica wynosi co najmniej 10 lat, w przypadkach gdy przestępstwo zostało popełnione w ramach organizacji przestępczej, określonej we wspólnym działaniu 98/733/WSiSW z dnia 21 grudnia 1998 r. w sprawie uznawania za przestępstwa karne uczestnictwa w organizacji przestępczej w Państwach Członkowskich Unii Europejskiej ([1]).

4. Każde Państwo Członkowskie podejmuje niezbędne środki w celu zapewnienia, by przestępstwa, o których mowa w art. 2 ust. 1 lit. d), zagrożone były karą pozbawienia wolności, której górna granica mieści się w przedziale od 5 do 10 lat, w przypadkach gdy przestępstwo zostało popełnione w ramach organizacji przestępczej, określonej we wspólnym działaniu 98/733/WSiSW, oraz gdy półprodukty przeznaczone są do użycia w lub do produkcji, lub wytwarzania narkotyków w przypadkach, o których mowa w ust. 2 lit. a) lub b).

5. Bez uszczerbku dla praw osób pokrzywdzonych i innych osób trzecich, działających w dobrej wierze, każde Państwo Członkowskie podejmuje niezbędne środki w celu umożliwienia konfiskaty substancji stanowiących przedmiot przestępstw, o których mowa w art. 2 i 3, użytych narzędzi lub takich, które miały być użyte do tych przestępstw, oraz korzyści pochodzących z tych przestępstw lub w celu umożliwienia konfiskaty mienia, którego wartość odpowiada tej korzyści, wartości substancji lub narzędzi.

Pojęcia „konfiskata”, „narzędzia”, „korzyści” i „mienie” mają to samo znaczenie, co w art. 1 Konwencji Rady Europy z 1990 r. o praniu, ujawnianiu, zajmowaniu i konfiskacie dochodów pochodzących z przestępstwa.

Artykuł 5

Okoliczności szczególne

Niezależnie od treści art. 4, każde Państwo Członkowskie może podjąć niezbędne środki w celu zapewnienia możliwości złagodzenia kar, o których mowa w art. 4, jeżeli sprawca:

a) zaprzestaje działalności przestępczej związanej z nielegalnym handlem narkotykami i półproduktami; oraz

b) udzieli organom administracyjnym lub sądowym informacji, których organy te nie byłyby w stanie uzyskać w inny sposób, a ułatwiających im:

   i) zapobieganie lub zmniejszenie rozmiaru skutków przestępstwa;

   ii) ujawnienie lub pociągnięcie do odpowiedzialności karnej pozostałych sprawców;

   iii) zgromadzenie dowodów; lub

   iv) zapobieżenie popełnieniu kolejnych przestępstw, o których mowa w art. 2 i 3.

Artykuł 6

Odpowiedzialność osób prawnych

1. Każde Państwo Członkowskie podejmuje niezbędne środki w celu ustanowienia odpowiedzialności osób prawnych za przestępstwa, o których mowa w art. 2 i 3, popełnione na ich korzyść przez osobę

([1]) Dz.U. L 351 z 29.12.1998, str. 1.

▼B

działającą indywidualnie lub jako członek organu danej osoby prawnej, zajmujący kierownicze stanowisko w ramach tej osoby prawnej w oparciu o:

a) prawo do reprezentowania osoby prawnej;

b) uprawnienia do podejmowania decyzji w imieniu osoby prawnej;

c) uprawnienia do sprawowania kontroli w strukturach osoby prawnej.

2. Poza przypadkami określonymi w ust. 1 każde Państwo Członkowskie podejmuje niezbędne środki w celu ustanowienia odpowiedzialności osób prawnych w przypadkach, gdy brak nadzoru lub kontroli ze strony osoby, o której mowa w ust. 1, umożliwił popełnienie przestępstw, o których mowa w art. 2 i 3, na korzyść tej osoby prawnej przez osobę pozostającą pod jej zwierzchnictwem.

3. Odpowiedzialność osób prawnych zgodnie z ust. 1 i 2 nie wyklucza postępowania karnego przeciwko osobom fizycznym, które uczestniczyły w popełnieniu przestępstw określonych w art. 2 i 3 jako sprawcy, podżegacze lub pomocnicy.

Artykuł 7

Sankcje wobec osób prawnych

1. Państwa Członkowskie podejmują środki niezbędne w celu zapewnienia, że osoba prawna odpowiedzialna zgodnie z art. 6 ust. 1 będzie podlegać skutecznym, proporcjonalnym i odstraszającym sankcjom, w tym grzywnom i karom pieniężnym, a także innym sankcjom, jak:

a) pozbawienie prawa do ulg podatkowych lub innych świadczeń lub pomocy ze środków publicznych;

b) tymczasowe lub trwałe pozbawienie prawa do wykonywania działalności gospodarczej;

c) oddanie pod dozór sądu;

d) sądowy nakaz likwidacji;

e) tymczasowe lub trwałe zamknięcie pomieszczeń i urządzeń wykorzystanych do popełnienia przestępstwa;

f) zgodnie z art. 4 ust. 5 konfiskata substancji będących przedmiotem przestępstw, o których mowa w art. 2 i 3, narzędzi użytych lub takich, które miały być użyte do tych przestępstw, i korzyści pochodzących z tych przestępstw lub konfiskata mienia, którego wartość odpowiada wartości korzyści, substancji lub narzędzi.

2. Każde Państwo Członkowskie podejmuje niezbędne środki w celu zapewnienia, by osoba prawna odpowiedzialna zgodnie z art. 6 ust. 2 podlegała skutecznym, proporcjonalnym i odstraszającym sankcjom lub środkom.

Artykuł 8

Jurysdykcja i ściganie

1. Każde Państwo Członkowskie podejmuje środki niezbędne do ustanowienia swojej jurysdykcji w odniesieniu do przestępstw, o których mowa w art. 2 i 3, gdy:

a) przestępstwo jest popełnione w całości lub części na jego terytorium;

▼B

b) sprawca jest jego obywatelem; lub

c) przestępstwo zostało popełnione na korzyść osoby prawnej ustanowionej na terytorium tego Państwa Członkowskiego.

2. Państwo Członkowskie może zdecydować, że nie zastosuje lub zastosuje jedynie w szczególnych przypadkach zasady jurysdykcji określone w ust. 1 lit. b) i 1 lit. c), gdy przestępstwo zostało popełnione poza jego terytorium.

3. Państwo Członkowskie, które zgodnie ze swym prawem nie wydaje własnych obywateli, podejmuje niezbędne środki w celu ustanowienia swojej jurysdykcji i ścigania, w stosownych przypadkach, przestępstwa, o którym mowa w art. 2 i 3, popełnionego przez obywatela tego państwa poza jego terytorium.

4. Państwa Członkowskie informują Sekretariat Generalny Rady oraz Komisję o decyzji w kwestii zastosowania ust. 2, w stosownych przypadkach, ze wskazaniem szczególnych przypadków lub okoliczności, w których ta decyzja ma zastosowanie.

▼M1

Artykuł 8a

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 1a, powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia 22 listopada 2017 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu pięciu lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 1a, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w późniejszym terminie określonym w tej decyzji. Nie wpływa ona na ważność już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa ([1]).

5. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

6. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 1a wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

([1]) Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1.

▼B

Artykuł 9

Wykonanie i sprawozdania

1. Państwa Członkowskie podejmują niezbędne środki, w celu dostosowania się do przepisów niniejszej decyzji ramowej najpóźniej do 12 maja 2006 r.

2. W tym terminie, o którym mowa w ust. 1, Państwa Członkowskie przekażą do Sekretariatu Generalnego Rady i do Komisji teksty przepisów przenoszących do prawa krajowego obowiązki nałożone na nie na mocy niniejszej decyzji ramowej. Komisja, najpóźniej do 12 maja 2009 r., składa sprawozdanie do Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie procesu wykonania decyzji ramowej, wraz z jej skutkami dla współpracy sądowej w dziedzinie nielegalnego handlu narkotykami. Po tym sprawozdaniu Rada ocenia, najpóźniej w ciągu 6 miesięcy od daty przedłożenia sprawozdania, czy Państwa Członkowskie podjęły niezbędne środki w celu dostosowania się do niniejszej decyzji ramowej.

Artykuł 10

Zakres terytorialny stosowania

Niniejszą decyzję ramową stosuje się do Gibraltaru.

Artykuł 11

Wejście w życie

Niniejsza decyzja ramowa wchodzi w życie następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

▼M1

ZAŁĄCZNIK

Wykaz substancji, o których mowa w art. 1 pkt 1 lit. b)

1. P-metylotioamfetamina lub 4-metylotioamfetamina, o której mowa w decyzji Rady 1999/615/WSiSW ([1]).

2. Parametoksymetyloamfetamina lub N-metylo-1-(4-metoksyfenylo-2-aminopropan), o której to substancji mowa w decyzji Rady 2002/188/WSiSW ([2]).

3. 2,5-dimetoksy-4-jodofenyloetylotamina, 2,5-dimetoksy-4-etylotiofenyloetyloamina, 2,5-dimetoksy-4-(n)-propylotiofenyloetyloamina i 2,4,5-trimetoksyamfetamina, o których mowa w decyzji Rady 2003/847/WSiSW ([3]).

4. 1-benzylopiperazyna lub 1-benzylo-1,4-diazacykloheksan lub N-benzylopiperazyna lub benzylopiperazyna, o której to substancji mowa w decyzji Rady 2008/206/WSiSW ([4]).

5. 4-metylometkatynon, o którym mowa w decyzji Rady 2010/759/UE ([5]).

6. 4-metylo-5-(4-metylofenylo)-4,5-dihydrooksazolo-2-amina (4,4′-DMAR) i 1-cykloheksylo-4-(1,2-difenyletylo)-piperazyna (MT-45), o których mowa w decyzji wykonawczej Rady (UE) 2015/1873 ([6]).

7. 4-metyloamfetamina, o której mowa w decyzji wykonawczej Rady (UE) 2015/1874 ([7]).

8. 2-(2,5-dimetoksy-4-jodofenylo)-N-(2-metoksybenzylo)etyloamina (25I-NBOMe), 3,4-dichloro-N-[(1-dimetyloamino)cykloheksylometylo]benzamid (AH-7921), 1-(1,3-benzodioksylo-5-yl)-2-pirolidyno-1-ylpentan-1-on (MDPV) i 2-(3-metoksyfenylo)-2-(etyloamino)cykloheksanon (metoksetamina), o których mowa w decyzji wykonawczej Rady (UE) 2015/1875 ([8]).

9. 5-(2-aminopropylo)indol, o którym mowa w decyzji wykonawczej Rady (UE) 2015/1876 ([9]).

10. 1-fenylo-2-(pirolidyn-1-ylo)pentan-1-on (α-pirolidynowalerofenon, α-PVP), o którym mowa w decyzji wykonawczej Rady (UE) 2016/1070 ([10]).

([1]) Decyzja Rady 1999/615/WSiSW z dnia 13 września 1999 r. określająca 4-MTA jako nowy syntetyczny narkotyk, który ma być przedmiotem środków kontroli i penalizacji (Dz.U. L 244 z 16.9.1999, s. 1).

([2]) Decyzja Rady 2002/188/WSiSW z dnia 28 lutego 2002 r. dotycząca środków kontroli i sankcji karnych w odniesieniu do nowego syntetycznego narkotyku PMMA (Dz.U. L 63 z 6.3.2002, s. 14).

([3]) Decyzja Rady 2003/847/WSiSW z dnia 27 listopada 2003 r. dotycząca środków kontroli i sankcji karnych w odniesieniu do nowych syntetycznych narkotyków 2C-I, 2C-T-2, 2C-T-7 oraz TMA-2 (Dz.U. L 321 z 6.12.2003, s. 64).

([4]) Decyzja Rady 2008/206/WSiSW z dnia 3 marca 2008 r. dotycząca uznania 1-benzylopiperazyny (BZP) za nową substancję psychoaktywną, którą należy objąć środkami kontroli i sankcjami karnymi (Dz.U. L 63 z 7.3.2008, s. 45).

([5]) Decyzja Rady 2010/759/UE z dnia 2 grudnia 2010 r. w sprawie poddania 4-metylometkatynonu (mefedronu) środkom kontrolnym (Dz.U. L 322 z 8.12.2010, s. 44).

([6]) Decyzja wykonawcza Rady (UE) 2015/1873 z dnia 8 października 2015 r. w sprawie poddania 4-metylo-5-(4-metylofenylo)-4,5-dihydrooksazolo-2-aminy (4,4′-DMAR) i 1-cykloheksylo-4-(1,2-difenyletylo)-piperazyny (MT-45) środkom kontroli (Dz.U. L 275 z 20.10.2015, s. 32).

([7]) Decyzja wykonawcza Rady (UE) 2015/1874 z dnia 8 października 2015 r. w sprawie poddania 4-metyloamfetaminy środkom kontroli (Dz.U. L 275 z 20.10.2015, s. 35).

([8]) Decyzja wykonawcza Rady (UE) 2015/1875 z dnia 8 października 2015 r. w sprawie poddania 2-(2,5-dimetoksy-4-jodofenylo)-N-(2-metoksybenzylo)etyloaminy (25I-NBOMe), 3,4-dichloro-N-[(1-dimetyloamino)cykloheksylometylo]benzamidu (AH-7921), 1-(1,3-benzodioksylo-5-yl)-2-pirolidyno-1-ylpentan-1-onu (MDPV) oraz 2-(3-metoksyfenylo)-2-(etyloamino)cykloheksanonu (metoksetaminy) środkom kontroli (Dz.U. L 275 z 20.10.2015, s. 38).

([9]) Decyzja wykonawcza Rady (UE) 2015/1876 z dnia 8 października 2015 r. w sprawie poddania 5-(2-aminopropylo)indolu środkom kontroli (Dz.U. L 275 z 20.10.2015, s. 43).

([10]) Decyzja wykonawcza Rady (UE) 2016/1070 z dnia 27 czerwca 2016 r. w sprawie poddania środkom kontroli 1-fenylo-2-(pirolidyn-1-ylo)pentan-1-on-(α-pirolidynowalerofenonu, α-PVP) (Dz.U. L 178 z 2.7. 2016, s. 18).

▼**M1**

11. 2-[[1-(cykloheksylometylo)-1*H*-indolo-3-karbonylo]amino]-3,3-dimetylobutanian metylu (MDMB-CHMICA), o którym mowa w decyzji wykonawczej Rady (UE) 2017/369 ([1]).

12. *N*-(1-fenetylopiperydyn-4-ylo)-*N*-fenyloakrylamid (akrylofentanyl), o którym mowa w decyzji wykonawczej Rady (UE) 2017/1774 ([2]).

([1]) Decyzja wykonawcza Rady (UE) 2017/369 z dnia 27 lutego 2017 r. w sprawie poddania 2-[[1-(cykloheksylometylo)-1*H*-indolo-3-karbonylo]amino]-3,3-dimetylobutanianu metylu (MDMB-CHMICA) środkom kontroli (Dz.U. L 56 z 3.3.2017, s. 210).

([2]) Decyzja wykonawcza Rady (UE) 2017/1774 z dnia 25 września 2017 r. w sprawie poddania *N*-(1-fenetylopiperydyn-4-ylo)-*N*-fenyloakrylamidu (akrylofentanylu) środkom kontroli (Dz.U. L 251 z 29.9.2017, s. 21).